CUDES JOURNAL — CURRENT DEBATES IN SOCIAL SCIENCES

Kara Erol, H. (2022). Eğitimde Pedagojik İnovasyon. *Journal of Current Debates in Social Sciences*, 5(2), 77-83.

Research Article

Eğitimde Pedagojik İnovasyon

Pedagogical Innovation in Education

Arş. Gör. Hatice KARA EROL
Gazi Üniversitesi
E-posta: haticekara@gazi.edu.tr
ORCID: 0000-0003-1585-0000

DOI: http://dx.doi.org/10.29228/cudes.66668

Article Info

Received: 28.11.2022
Accepted: 12.12.2022

Keywords: education, pedagogy, innovation

Abstract

This research aims to explain the concept and content of pedagogical innovation, which has an important place in 21st-century education and training understanding. Today, with the rapid spread and change of information, changes have occurred in the educational paradigm; new approaches to education and training concepts have emerged. The idea that pedagogical innovation should be applied in education to keep up with the requirements of age is accepted in many countries. In this context, it is extremely important to understand how pedagogical innovation affects education. In the related study, teachers, students, school management, and technology are considered components of pedagogical innovation. In research, pedagogical innovation; Although it is not a solution to all educational problems on its own, has been concluded that it is important in developing a different perspective for 21st-century educators.

Makale Bilgisi

Geliş: 28.11.2022
Onay: 12.12.2022

Anahtar sözcükler: eğitim, pedagoji, inovasyon

Öz

Bu araştırmanın amacı, 21. yüzyıl eğitim ve öğretim anlayışında önemli bir yeri olan pedagojik inovasyon kavramını ve içeriğini açıklamaktır. Günümüzde bilginin hızla yayılması ve değişmesi ile birlikte eğitim paradigmasında da değişimler meydana gelmiş; eğitim ve öğretim kavramlarına yönelik yeni yaklaşımlar ortaya çıkmıştır. Çağın gerekliliklerine ayak uydurabilmek için eğitimde pedagojik inovasyonun uygulanması gerektiği düşüncesi birçok ülkede kabul edilmektedir. Bu bağlamda pedagojik inovasyonun eğitime nasıl bir etkisi olduğunu anlamak son derece önemlidir. İlgili çalışmada öğretmenler, öğrenciler, okul yönetimi ve teknoloji pedagojik inovasyonun bileşenleri olarak ele alınmıştır. Araştırmada, pedagojik inovasyonun; tek başına tüm eğitim sorunlarına çözüm olmasa da 21. Yüzyıl eğitimcileri için farklı bir bakış açısı geliştirmede önemli olduğu sonucuna ulaşılmıştır.

1. GİRİŞ

Başlangıçtan bu yana, bir toplumun tarihsel bağlamı ve sahip olduğu insan anlayışı, o toplumda yer alan eğitim uygulamalarının insani gelişmeyi amaçlayan teoriler ve metodolojiler aracılığıyla meşrulaştırılan temeller üzerine kuruludur. Bu epistemolojik ve didaktik eylemler, eğitim ile insan ve toplum anlayışı arasındaki ilişkinin durumuna göre belirli dönemlere işaret eder.

Tarih kendi akışında ilerlerken hem bireylerde hem de toplumda belirli değişimler meydana gelmektedir. Bu da eğitime yüklenen anlamın değişmesine, yeni düşüncelerin ve yeni eylemlerin tetiklenmesine neden olur. Eğitim, yönelimlerden etkilendiğinden dolayı pedagojik eğilimler yeniden yapılandırılır ve yeni biçimler kazanır. Bununla birlikte yeni bir eğilimin karakterize edilmesinden kasıt; bir öncekinin tamamen uygulamadan kaldırılması değil, var olan uygulamayı bir üst basamağa taşımaktır. Pedagojik eğilimlerin bu dönüştürücü uyarlaması, önceki eğitim modellerinin yanı sıra değişen toplum ve bu toplumdaki insanların eleştirel bakış açıları ile sosyal değişimleri olarak karakterize edilir (Castro ve Brazao, 2022: 3).

Günümüzde çağdaşlığın karakteristiği olan insan ve toplum; yeni insani, sosyal, politik ve ekonomik dönüşüm süreçleri kapsamında, eğitimin "bilginin doğası" olarak değerlendirmesine dayanan post-eleştirel teoriler tarafından oluşturulan pedagojik bir uygulama aracılığıyla

yansıtılmaktadır. Eğitim paradigmasındaki bu kopuş, yeni bir tarihsel çağda post-modarnitede, moderniteden farklı bir entelektüel hareketi gözlemlememizi sağlar (Castro ve Brazao, 2022: 8).

Yirmi birinci yüzyıl anlayışına göre eğitimin ana amaçlarından biri, insanların çevrelerindeki dünya ile hem etkileşimli hem de duygusal bir bağ kurmaktır. Çünkü insan yaşadığı çevreyi inşa edip dönüştürdüğü gibi yaşadığı çevre de insanı inşa edip dönüştürebilmektedir. Bu karmaşık ilişki içerisinde insanlar dönüştürdükleri dünya tarafından sürekli bir gelişim ve değişime uğrarlar. Bu nedenle eğitim, şekillendirdiği insanlar aracılığıyla toplumu iyileştirmeyi amaçlayan insancıl bir rol oynamalıdır (Mohd Yusoff, Abdul Aziz, Shuib, Syed Idrus, Hassan, Siraj, Yaakob, ve Ahmad Puad, 2022: 88).

Farkhodovich (2022) modernite bakış açısı ile kurulmuş olan okulların, günümüz post-modernite eğitim yönelimlerine ayak uyduramadığını ve bu yüzden potansiyellerinin çok altında başarılar elde eden ve derse karşı ilgisiz öğrenci sayısının gün geçtikçe arttığını ifade etmektedir. Bu nedenle tüm eğitim sistemlerinin ve özellikle de okulların, tanıdık konfor bölgelerinden öteye geçmeleri gerektiğini savunmaktadır.

Bunlara bağlı olarak son yirmi yılda, 21. yüzyılın gerekliliklerini sağlamak adına eğitim ve öğretimde birçok girişim meydana gelmiştir. Bu girişimlerin ortak gerekçesi, 19. ve 20. yüzyıl öğretimi için tasarlanan geleneksel eğitim yaklaşımlarının, yeni bir milenyuma gözlerini açan yeni nesli hayata hazırlama noktasında yetersiz kalmalarıdır. Önerilen bu eğitim değişiklikleri ise radikal ve dönüşümsel olarak nitelendirilmektedir (Howard, Becker, Wiebe, Carter, Gouzouasis, McLarnon, Richarhson, Ricketts ve Schuman, 2018: 214).

Genel olarak bu girişimler, eğitim söylemenin içindeki 21. Yüzyıl öğrenme ve öğretme yaklaşımlarını içinde barındırır. Bu girişimlerin odak noktaları; öğrenci öğrenimine odaklanarak disiplinler arası ve işbirliğine dayalı yaratıcı, yenilikçi ve problem çözebilen öğrenciler hazırlamakla uyumlu bir program yaratmaktır. Bu bağlamda yapılan girişimler geleneksel eğitim modellerinin yeniden düşünülmesi gerektiğini savunmakta ve 21. Yüzyıl öğreniminin azim, esneklik, dayanıklılık, bağımsızlık, empati ve girişimcilik gibi belirli yeterlilikler etrafında ele alınması gerektiğini vurgulamaktadır (Dede, 2010; Farkhodovich, 2022).

2. PEDAGOJİK İNOVASYON

Demokratik ve özgür toplumlarda, toplumun örgütlenme biçimleri ve bireyin yeteneklerine göre hayata hazırlanması büyük bir önem arz eder. Bireysel özgünlüklere verilen değer ve sosyal çeşitlilik ile kültürler ve sınıflardaki farklılıkların dikkate alınması; öğrencinin eğitimde kendi bağlamı içinde görülmesine yol açmaktadır. 21. yüzyılda bireysel farklılıklara verilen bu değer ve bireyin çevreyle olan deneyiminin önemi, eğitim sürecinin dışsal yollarla değil, içsel motivasyonla gerçekleşmesi gerektiğine dair yeni bir eğitim anlayışının kapılarını açmaktadır. 21. yüzyıl pedagojisinde meydana gelen bu yenilikler, öğrenciyi öğretimin odağına koyarak öğretmeni öğrenmenin bir kolaylaştırıcısı olarak görür. Pedagojik inovasyondaki amaç, okulun öğrenciyi dünyaya hazırlamasını sağlamaktır (Castro ve Brazao, 2022).

Bir kavram olarak pedagojinin birçok tanımı bulunmaktadır. En genel tanımıyla pedagoji; bilgi, değer ve becerilerin aktarılma eylemidir. Bu bağlamda sadece örgün değildir; ebeveynler ve diğer uzmanlar ile de ilişkilendirilebilir (Süer, Altınbağ, Kumaş ve Karagül, 2021). Öğretmen-öğrenci ilişkilerine odaklanıldığında, pedagoji teriminin 21. Yüzyıldaki öğrenme paradigmalarında değişime uğradığı göze çarpar. Kuzey Amerika eğitimi bağlamında pedagoji, genellikle özel bir disiplin veya akademik bir konu olarak; teori bilgisi, öğretim yöntemi ve uygulama olarak tanımlanır. Bununla birlikte, Avrupa'daki pedagoji anlayışı, eğitimin teorik bir çerçevesinden ziyade çocuğun veya gencin eğitimini ahlaki yönden de ele alır. Bu anlamıyla pedagoji, eğitimi deneyimsel ve ilişkisel olarak yorumlar ve çocukluktan yetişkinliğe bireylerin pratik olarak hayat ile iç içe olmalarını sağlar (Howard, Becker, Wiebe, Carter, Gouzouasis, McLarnon, Richardson, Ricketts ve Schuman, 2018).

Smith (2012)'e göre pedagojik tartışmaları anlamlandırabilmek için öğretimin ötesini görmek ve Yunanlılar zamanındaki orijinal pedagoglardan gelen uygulama geleneklerine bakmak gereklidir. Smith'e göre öğrencilere eşlik etmeye, onlarla ilgilenmeye ve öğrenmeyi hayata geçirmeye çalışan uzman pedagogların düşünce ve uygulamalarından öğrenilecek çok şey vardır ve öğretim, bu uygulamaların sadece bir yönüdür. Van Manen (1991) ise pedagojiyi, etrafımızda sürekli değişen ve

bizim tarafımızdan sürekli olarak değiştirilen bir dünyada devam eden bir yenilenme projesi olarak görmektedir.

İnovasyon terimi ise uyum, iyileştirme, geliştirme, çalışma/pilot proje, deney ve hatta modernizasyon, reform ve yenileme terimlerini içinde barındırır (Walder, 2015). Türkiye'de inovasyon kelimesi yenilik anlamında kullanılsa da inovasyon bir sonuçtan çok süreci ifade ettiği için yenilik teriminin anlam itibariyle inovasyonu karşılamadığı düşünülmektedir. Bu sebeple makalede yenilik yerine inovasyon kullanımı tercih edilmiştir.

İlk başlarda inovasyon kelimesi teknoloji ile ilişkilendirilmiş ve teknolojik ilerlemeyi betimlemek için kullanılmıştır. Bununla beraber zamanla terimin kullanım alanları genişlemiş ve eğitimde pedagojik inovasyon olarak ele alınmaya başlanmıştır. Pedagojik inovasyon, belirli bir bağlama orijinal bir şeyi getirmeyi amaçlayan kasıtlı bir eylemdir ve etkileşim durumunda öğrencinin öğrenmesini önemli ölçüde iyileştirmeyi amaçladığı için pedagojiktir. Bu bağlamda sadece değişim fikri ya da planından ziyade gerçek bir dönüşümü içinde barındırır. Bu dönüşümün ise sistem verimliliğinde olumlu etkileri olmalıdır (Walder, 2015).

Abdullayevna (2019)'a göre pedagojik inovasyon dönüşümünün ana yönleri ve nesneleri şunlardır;

- ✓ Eğitim ve eğitim kurumlarının dönüşümü için kavram ve stratejilerin geliştirilmesi,
- ✓ Eğitim içeriklerinin güncellenmesi,
- ✓ Eğitim-öğretim için yeni teknolojilerin geliştirilmesi,
- ✓ Eğitim yönetimini bir bütün olarak ele alıp eğitim sisteminin iyileştirilmesi,
- ✓ Öğretmen eğitimi ve niteliklerinin geliştirilmesi,
- ✓ Eğitim sürecinde yeni modeller tasarlamak,
- ✓ Öğrencilerin psikolojik ve çevresel güvenliğini sağlamak,
- ✓ Sağlıktan tasarruf sağlayan öğrenme teknolojileri geliştirmek,
- ✓ Eğitim sürecini ve öğrencilerin gelişimini izlemek,
- ✓ Yeni neslin ders kitaplarını ve öğrenme yardımcılarını geliştirmek.

Bu bağlamda pedagojik inovasyon dört başlık altında toplanmıştır.

2.1. Öğretmen Rolü

Yirmi birinci yüzyıl öğrenim beklentisi, öğretmen olma fikrinde büyük bir değişim meydana getirmiştir. Yirmi birinci yüzyıl öğrenimi söyleminde kendini gösteren yeni öğretim vizyonu, öğretmenin ne olduğu ve neleri gerektirdiği fikrini temelden değiştirerek; öğretmen rolünü yeniden keşfetmeyi önermektedir. Bu bağlamda öğretmen, ilgili bir akıl hocası, rol modeli ve bir öğrenme ortağı olarak görülür. Öğretmenlerin pedagojik inovasyon uygulamaları geliştiren sosyal yenilikçiler olarak benimsenmesi, 21. yüzyıl öğretimi söylemi ile birbirine derinden bağlıdır (Howard, Becker, Wiebe, Carter, Gouzouasis, McLarnon, Richarhson, Ricketts ve Schuman, 2018: 216).

Eğitim sisteminin kalitesi büyük oranda öğretmenlerin kalitesine bağlıdır. Öğrencilerin modern dünyanın zorluklarıyla başa çıkabilmeleri için öğretmenlerin uyguladıkları pedagojileri gözden geçirmeleri ve güncellemeleri gerekmektedir. Uygulama sürecindeki bu güncellemeler, sürekli değişen bir dünyada sınıfların, günlük zorluklarla başa çıkma noktasında normal olarak kabul edilmeli ve inovasyon devam ettirilmelidir. İnovasyonun eğitime yansıması olan pedagojik inovasyon, öğretmenlerin yaratıcı, sezgisel ve kişisel kapasitelerine dayalı pedagojik bir problem çözme sürecidir. (Süer, Altınbağ Kumaş ve Karagül, 2021).

Pedagojik inovasyon bağlamında öğretmenlerin, etkili öğretimde çağdaş eğitim araçlarını ve kaynaklarını öğrenme sürecine entegre edebilmeleri için gerekli bilgi, beceri ve tutumlara sahip olması gerekmektedir. Bu bağlamda öğretmenlerden beklenen; ders hedeflerini ve zorluklarını belirlemek, öğretim içeriği ile tutarlı eğitsel materyal ve kaynakları sağlamak, öğrenmeyi olabildiğince somut ve anlamlı kılmak ve uygulamada bir rehber olarak adım adım yönlendirmeler sağlamak için bu becerilere sahip olmalarıdır (Oddone, 2016).

21. yüzyıl öğretmenlerinden beklenen en önemli şeylerden biri ise öğrencilerin kendi çabalarıyla ulaşabilecekleri bilgilerin yerine onlara geçmiş ve gelecek arasında bir köprü oluşturarak farklı bakış açıları kazandırmaları ve beceri odaklı öğretime önem vermeleridir. Artık bilgiyi elde

bulundurmak değil bilgiyi etkin bir şekilde kullanmak önem kazanmıştır. Bu bağlamda öğretmenlerin 21. yüzyıl becerilerine sahip olması gerekmektedir. Öğretmenlerin öncelikli olarak sahip olması gereken beceriler ise şunlardır;

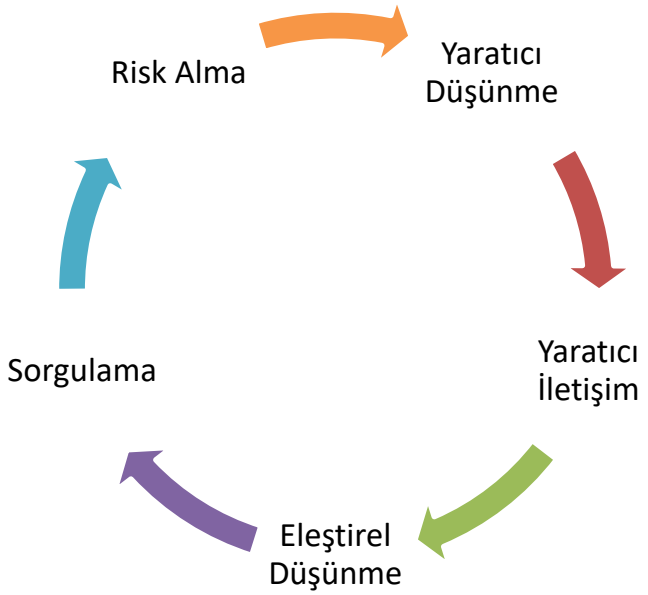
a) Yaratıcı Düşünme: Her sınıfın dinamiği birbirinden farklıdır. Bu bağlamda öğretmenin sınıfların farklı geçmişlerine ve bilgi düzeylerine göre yaratıcı iletişim kurma yollarını bulması gerekmektedir. Bu bağlamda sadece öğrenciler değil aynı zamanda öğretmenler de birer öğrencidir. Çünkü görevleri kültürel öğrenme ve bilişsel engellerin azaltıldığı yaratıcı sınıf ortamları hazırlamaktır (Christopher, Laasch ve Roberts, 2017).

b) Yaratıcı İletişim: Yeni bir öğretmen kimliği savunulurken, öğretmen ve öğrenci arasındaki temel ilişki de sorgulanmaktadır. Bu bağlamda 21. Yüzyıl eğitimde öğrenci ve öğretmen arasındaki ilişki, müfredat içinde yer alan konuların öğretiminden çok daha farklı bir yere taşınır. Öngörülen ilişki sadece çocuğu tanımaya yönelik değil aynı zamanda gerekli eğitimsel veya psikolojik müdahaleleri de içermelidir. Pedagojik inovasyon bağlamında iletişim, öğrenme deneyiminde daha merkezi bir yer alır ve tüm öğrenme deneyimleri bu ilişkinin içine gömülüdür (Howard, Becker, Wiebe, Carter, Gouzouasis, McLarnon, Richarhson, Ricketts ve Schuman, 2018).

c) Eleştirel Düşünme: Eleştirel düşünme öğretmenlerin, hizmet öncesi ya da hizmet içi eğitim programlarını, öğretimlerini etkili hale getirebilmek için öğretim uygulamalarını düşünmelerini ve analiz etmelerini sağlar (East, 2014).

d) Sorgulama: Sorgulamaya dayalı öğrenme, öğrencileri 21. Yüzyıl gerçeklerine hazırlamanın bir yolu olarak birçok eğitim düzeyinde benimsenen bir yaklaşımdır. Öğretmenlerin sorgulama becerisine sahip olması ise eğitimde içerik anlayışını geliştirmek ve bilginin inşasında gerekli olan becerileri uygun zamanda kullanabilmeleri için büyük önem taşımaktadır. Öğretmenlerin sorgulayacı bir yaklaşıma sahip olmaları için birlikte öğrenen, öğrenme rehberi ve kolaylaştırıcı olarak rollerini yeniden kavramsallaştırmaları gerekmektedir. **(**Costes-Onishi, Baildon ve Agzahadeh, 2020).

e) Risk Alma: 21. Yüzyıl öğreniminin amaçlarından biri, çocuklarda yaratıcı, inovatif düşünme, dayanıklılık, azim, deneyim, değişimi kabul etme ve riski müzakere edebilme becerilerini geliştirmektir. Öğretmenler sınıflarında risk alan kişiler olarak; değişimi ve riski benimseyerek ve sınıflarında yeni öğrenme yaklaşımlarını öğrencileri için modelleyerek; çocukların stratejik risk alma eğilimini geliştirmelerine yardımcı olmalıdırlar. Bu bağlamda öğretmenler yeni yaklaşımları uygulamak için riske girmeli; deney ve keşif ruhunu öğrencileri ile birlikte yaşamalıdırlar (Howard, Becker, Wiebe, Carter, Gouzouasis, McLarnon, Richarhson, Ricketts ve Schuman, 2018).

Şekil 1. *Pedagojik inovasyon bağlamında öğretmen rolü*

Eğitim bireylerde değişim ve gelişimin devam etmesinin en etkili yoludur. Öğrenme sadece bilgi, beceri ve değerleri kazandırmak değil aynı zamanda öğrenenlerin bunları yaşamlarında aktif olarak uygulamalarını içerir. Bu yüzden öğretmenlerin pedagojik inovasyon bağlamında, sınıflarında en etkili uygulamaları gerçekleştirebilmeleri için yukarıdaki becerilere sahip olması büyük bir önem taşımaktadır.

2.2. Öğrenci Rolü

Yirmi birinci yüzyıl öğreniminde öğrenci, kendi inşa ettiği bilgiyi kendine mal ederek inovasyonun öznesi olur ve bilgi nesne haline dönüşür (Castro ve Brazao, 2022). Bu bağlamda öğrenciler kendi öğrenmelerini yönlendirme gücüne erişip; içsel motivasyona sahip olurlar. Padagojik inovasyon bağlamında başarısızlık, ilerlemenin önemli bir parçası olarak görülür. Bu nedenle öğrenciler "akıllıca başarısız olmak" konusunda yönlendirilmeli ve yaşamlarında risk alan bireyler olarak yetiştirilmelidir (Howard, Becker, Wiebe, Carter, Gouzouasis, McLarnon, Richarhson, Ricketts ve Schuman, 2018). Bu bağlamda öğrenciler hem öğrenmede hem de kişisel hayatlarında aktif bir rol üstlenmelidir (Christopher, Laasch ve Roberts, 2017).

2.3. Yöneticilerin Rolü

Okul ve okul yönetimi, öğretmen ve öğrenci gelişiminde önemli bir yere sahiptir. Bu bağlamda okul yönetimi rolüne yeniden odaklanılmalıdır. Örgün bir kurum olarak okullar, pedagojik inovasyon bağlamında paradigma değişiklikleri gösterir. Bu bağlamda okulların modernite ve post-modernite arasındaki değişen çerçeve ve okul-dünya arasındaki uyumsuzluğun giderilmesindeki en büyük sorumluluk politika yapıcıları ve okul yönetimlerine aittir. Bununla birlikte okulun teknolojik ve entelektüel gelişme ayak uydurması ve fiziksel ve program yapısının analizi de okul yönetiminin sorumluluğundadır (Howard, Becker, Wiebe, Carter, Gouzouasis, McLarnon, Richarhson, Ricketts ve Schuman, 2018).

Bunların yanı sıra öğretmenlerin yukarıda belirtilen rolleri üstlenmeleri için gerekli yapının ve güvenin sağlanması da okul yönetiminin sorumluluğundadır. Öğretmenler okul yönetimi tarafından yeni teknoloji ve pedagojik uygulamalar için cesaretlendirilmeli ve öğretmenler tarafından gerçekleştirilen pedagojik inovasyonlar derinlemesine incelenmelidir (Abdullayevna, 2019).

2.4. Teknoloji Rolü

Teknoloji hala birçok insan için çağdaş okulların temel ihtiyacı arasında yer almaktadır. İnovasyon kavramında da belirtildiği gibi başlarda teknoloji, inovasyon ile aynı anlamda kullanılıyordu. Eğitim alanında da teknoloji, bilimsel büyümeyle bireylerin eğitim hakkındaki düşüncelerini yeniden şekillendirmiştir (Castro ve Brazao, 2022). Pedagojik inovasyon bu bağlamda, bir yandan öğretmen ve öğrencilerin; öğrenme ve öğretme süreçlerinden maksimum verim elde etmelerini sağlarken diğer yandan bilgi inşa etme sürecinde teknoloji tabanlı yöntemleri kullanmalarını sağlar (Süer, Altınbağ Kumaş ve Karagül, 2021). Abdullayevna (2019) için modern bir okul, kişinin sadece gerekli bilgiyi aldığı yer değil, aynı zamanda modern bilgi toplumunun ruhuyla bilgi teknolojisi açısından gelişmiş bir platformdur. Abdullayevna'ya göre bilgi ve iletişim teknolojilerini kullanmayan bir eğitim kurumu, eğitimde inovatif bir statü iddiasında bulunamaz.

Bununla birlikte, teknolojinin okul kurumlarına entegrasyonu, okullarda pedagojik inovasyonun tam anlamıyla uygulandığı anlamına gelmez. Bu bağlamda teknolojinin eğitimdeki yönüne dikkat etmek gereklidir. Çünkü genellikle öğretmenler, öğrenciler ve okul bağlamının diğer üyeleri, okullarında bilgisayar laboratuvarının bulunmasından dolayı kendilerini rahatlamış ve mutlu hissederler. Bunun bir ileri aşaması ise öğretmenlerin öğrenme sorumluluğunu teknolojiye yükleyerek kendilerini bu sorumluluktan özgür bırakmalarıdır. Teknolojinin eğitim ortamında kullanılması, öğrenmek için kesin bir yol değildir. Bir dizi güncel araç olarak temsil edilen teknoloji, okulun modernliğinin görünür bir yönünü maskeleyebilir ancak öğretmen-öğrenci arasındaki süreç ilişkisi hakkında bize doğru bilgiyi vermez. (Castro ve Brazao, 2022).

Teknolojinin pedagojik inovasyon bağlamında değerlendirilebilmesi için öğretmenlerin geliştirdiği öğrenme-tasarım süreçlerinin araştırılmasına ve bu süreçlerin araç, gereç ve prosedürlerle nasıl destekleneceğinin belirlenmesine büyük önem verilmelidir. Eğitimde teknolojik entegrasyonun en büyük sorunlarından biri öğretmen eğitimi ve hizmet içi eğitim kapsamında teknoloji öğretimine dikkat edilmemesidir (Weitze, 2017). Öğretmenler özellikle yazılım konusunda ya çok az bilgiye sahip

ya da hiçbir bilgiye sahip değildir. Buna rağmen, yeni yazılımlı teknolojik ürünler sürekli olarak eğitim kurumlarına girmekte ve öğrenciler tarafından kullanılmaya çalışılmaktadır. Öğretmenler teknolojik açıdan bir eğitim yazılımcısı olmadığı takdirde, öğrenme ortamlarının yaratıcısı ve öğrencinin entelektüel gelişim sürecini kolaylaştırıcı bir yapıya sahip olamazlar. Yirmi birinci yüzyıl bağlamında öğretmenler, diğer alanlarda olduğu gibi teknolojik alanda da sürekli gelişim ve yeniliği savunan bir bakış açısına sahip olmalıdırlar (Castro ve Brazao, 2022). Bu bağlamda eğitimde pedagojik inovasyon için teknolojinin sadece donanımsal yapısından ziyade çoklu pedagojik kullanımlarına odaklanılmalıdır (Oddone, 2016).

4. SONUÇ

İnovasyon ve eğitim birbirine bağlı iki kavramdır. Eğitimde bireysel potansiyelleri ortaya çıkarırken amaç, daha iyiye ve daha ileriye götürmektir. Bu bağlamda eğitimdeki pedagojik inovasyon kavramı çok boyutlu, kişiler arası ve disiplinler arası bir boyutta ele alınarak; teknik boyuttan ziyade insani boyuta ulaşmak için kullanılır. Pedagojik inovasyon söz konusu olduğunda kolektif bir etkileşim ve kolektif bir inovasyon süreci ön plana çıkarılmalıdır. Öyleyse 21. yüzyıl öğretmen ve öğrencisinin bu bağlama dahil edilmesindeki rolünü araştırmak oldukça önemlidir. Bu nedenle öğretmen ve öğrencinin farklı rollere sahip olmalarına rağmen birlikte öğrendiklerini kabul etmek pedagojik inovasyon için ilk adımdır. Öğretmenin buradaki ana görevi, kendi yöntemlerini sorgulamak ve onları dönüştürmektir. Çünkü eğitimde pedagojik inovasyon; yaratıcı, öz-dönüşümsel, mevcut duruma uymayan ve gelecek vizyonuna sahip olma sürecidir. Bununla birlikte öğrencilerin öğrendiğini bilmesi yeterli değildir. Öğrendiği yolu kendisinin fark etmesi gerekir. Öğrenci, öğrenme sürecinin sonlanmadığı ve yaşam boyu devam eden bir süreç olduğunu anlamalıdır. Ancak bu süreç, sadece öğretmen ve öğrenci ile değil, aynı zamanda politika yapıcıları ve okul yönetimini de etkileyen bir süreçtir. Politika yapıcıları ve okul yönetimi tarafından riskler ve fayda analizleri gerçekleştirilmeli ve öğretmenlerin öz-dönüşümleri desteklenmelidir. İnovasyon kavramının teknoloji ile aynı anlamda kullanımı, eğitimde inovasyon kullanımı olarak algılanmış ve teknolojik araçlarla dolu okulların pedagojik inovasyonu gerçekleştirdiği düşünülmüştür. Ancak teknolojik araçlar, öğretmen ve okul yönetiminin çoklu pedagojik uygulamalar kapsamında kullanılmadığı sürece pedagojik inovasyonun bir ayağı olarak kabul edilmemelidir.

Bunlarla birlikte pedagojik inovasyon ile tasarlanmış bir eğitim yaklaşımı, günümüz dünyasındaki pek çok soruna yönelik tek çözüm yolu olarak ele alınmamalıdır ((Süer, Altınbağ Kumaş ve Karagül, 2021). Ancak eğitim bağlamında pedagojik inovasyon, 21. yüzyıl eğitimcileri için gelecek nesillere yönelik farklı bir bakış açısı geliştirmede önemli bir yere sahiptir.

KAYNAKÇA

Abdullayevna, B., Z. (2019). Pedagogical innovations in the modern education system. *European Journal of Research and Reflection in Educational Sciences, 7*(12), 1070-1073.

Castro, E., & Brazao, P. (2022). Contemporary education and pedagogical innovation: A new paradigm. *Revista online de Política e Gestão Educacional, 26,* 1-22. *DOI:* https://doi.org/10.22633/rpge.v26i00.17221

Christopher, E., Laasch, O., & Roberts, J. (2017). Pedagogical innovation and paradigm shift in the ıntroduction to Management Curriculum. *Journal of Management Education, 41*(6), 787–793. https://doi.org/10.1177/1052562917724553

Costes-Onishi, P., Baildon, M., & Aghazadeh, S. (2020) Moving inquiry-based learning forward: A meta-synthesis on inquiry-based classroom practices for pedagogical innovation and school improvement in the humanities and arts, *Asia Pacific Journal of Education, 40*(4), 552-575, DOI: 10.1080/02188791.2020.1838883

Dede, C. (2010). Comparing frameworks for 21st century skills. In J. Bellanca & R. Brandt (Eds.), *21st century skills: Rethinking how students learn* (pp. 51–74). Bloomington, In Solution Tree.

East, M. (2014). Mediating pedagogical innovation via reflective practice: A comparison of pre-service and in-service teachers' experiences. *Reflective Practice: International and Multidisciplinary Perspectives, 15*(5), 686–699. https://doi.org/10.1080/14623943.2014.944128

Farkhodovich. N., A. (2022). Main approaches to pedagogical innovation. *Science and Innovation, 1*(7), 444,446.

Howard, P., Becker, C., Wiebe, S., Carter, M., Gouzouasis, P., McLarnon, M., Richardson, P., Ricketts, K., & Schuman, L. (2018) Creativity and pedagogical innovation: Exploring teachers' experiences of risk-taking, *Journal of Curriculum Studies, 50*(6), 850-864, DOI: 10.1080/00220272.2018.1479451

Mohd Yusoff, N., Abdul Aziz, M. N., Shuib, A. S., Syed Idrus, S. K., Hassan, M. K. N., Siraj, S., Yaakob, M. N., & Ahmad Puad, M. I. (2022). An examination of needs analysis research in implementing innovative pedagogy among trainee teachers. *Journal of Contemporary Social Science and Education Studies (JOCSSES), 2*(2), 86–98. Retrieved from http://www.jocss.com/index.php/multidiscipline/article/view/128

Oddone F. (2016), Self-Efficacy: a booster for pedagogical innovation. *Journal of e-Learning and Knowledge Society*, *12*(3), 51-64.

Smith, M. K. (2012). *What is pedagogy? The encyclopaedia of informal education*. Retrieved from: http://infed.org/mobi/what-is-pedagogy/.

Süer, S. , Altındağ Kumaş, Ö. & Karagül, A. (2021). Investigating the teachers' innovative pedagogical practices towards students with special needs . *Academia Eğitim Araştırmaları Dergisi, 6*(2) , 363-381 . DOI: 10.53506/egitim.902289

Van Manen, M. (1991). *The tact of teaching: The meaning of pedagogical thoughtfulness*. London, ON: Althouse Press.

Walder, A. M. (2015). A Theoretical model for pedagogical ınnovation: a tripartite construction of pedagogical ınnovation focusing on reasons for and means of ınnovating, *Journal of Studies in Social Sciences*, *12*(1), 180-197.

Weitze, C. L. (2017). Designing pedagogical innovation for collaborating teacher teams. *Journal of Education for Teaching*, *43(*3): 361–373. DOI: https://doi.org/10.1080/02607476.2017.1319511